

Het tijdperk van de westerse dominantie is voorbij

Door Frank , 19 juni 2026

Het tijdperk van de westerse dominantie is voorbij

De Tweede Iraanse Revolutie, de psychologie van het imperium en de opkomst van BRICS

Voor de attente waarnemer, en voor degenen die geschiedenis bestuderen in plaats van deze te ontkennen, is de boodschap duidelijk. De toekomst behoort niet toe aan degenen die vasthouden aan de illusies van het verleden, maar aan degenen die de moed hebben om de nieuwe, multipolaire realiteit te omarmen. De val van het Amerikaanse imperium is geen tragedie; het is de noodzakelijke geboorte van een rechtvaardiger, evenwichtiger wereldorde.

Door [Frank Dumon](#)

In onze vorige analyse onderzochten we de geopolitieke aardbeving die werd veroorzaakt door het Memorandum van Overeenstemming (MoU) tussen de Verenigde Staten en Iran. Maar om de omvang van dit moment echt te begrijpen, moeten we verder kijken dan de tekst van het verdrag en ons verdiepen in de psychologische, historische en maatschappelijke tektonische verschuivingen die het vertegenwoordigt. In een diepgaande recente discussie ontleedden geopolitiek analist Nima Alkorshid en de gerenommeerde econoom professor Richard Wolff de anatomie van deze historische capitulatie. Hun inzichten onthullen niet alleen een diplomatieke overeenkomst, maar de definitieve ontvouwing van de westerse imperiale mentaliteit en het begin van een nieuw tijdperk.

De psychologie van het imperium: Waarom het demoniseren van tegenstanders averechts werkt

Om de [cognitieve dissonantie](#) te begrijpen die Washington, Tel Aviv, Brussel, Londen, Berlijn en Parijs momenteel verlamt, moet men het psychologische mechanisme van het imperium begrijpen. Een imperium kan niet overleven op militaire kracht alleen; **de hegemon moet anderen tot slaaf reduceren**. Maar omdat fysieke handhaving te kostbaar is, moet het imperium een psychologische slavernij

Het moet de onderwerping van anderen 'normaal' en onvermijdelijk doen

lijken. Om deze illusie in stand te houden, vertrouwt het Westen zwaar op de demonisering van zijn tegenstanders als '**kwaadaardig monster**' - van Stalin, Saddam Hoessein, Khaddafi tot Poetin en de religieuze leiding van Iran. Alles is de schuld van China, de schuld van Rusland, de schuld van Iran **maar nooit de schuld van het eigen falen**. Dit via een gecontroleerde media, kranten, tijdschriften, websites, tv en een gebrekkige gemanipuleerde journalistiek zoals dat in het Westen gangbaar is.

Maar hier ligt de fatale fout van de imperiale mentaliteit: je kunt niet decennia lang je bevolking vertellen dat een tegenstander de letterlijke duivel is, en je dan plotseling neerzetten om een wederzijds voordelig verdrag met hen te ondertekenen. Door Iran tot het punt van hysterie te demoniseren, hebben de VS en Israël zichzelf in een hoek gedreven. Wanneer Trump een MoU ondertekent dat de Iraanse soevereiniteit en macht erkent, verbreekt het de illusie. De achterban is ontzet, het narratief stort ineen, en de terugslag is spectaculair.

Van de staatsgreep van 1953 tot de 'Tweede Revolutie'

De wortels van deze huidige triomf strekken zich uit over meer dan zeven decennia. In 1953 orkestreerden de CIA en de Britse inlichtingendienst een staatsgreep om de democratisch gekozen Iraanse premier Mohammad Mossadegh omver te werpen, simpelweg omdat hij het durfde om de Iraanse olie te nationaliseren. Die oorspronkelijke zonde plantte een diep, duurzaam zaad van verzet in de Iraanse psyche. De islamitische Revolutie van 1979 was de eerste

monumentale omwenteling - een politieke revolutie die de Sjah fysiek verdreef en de directe greep van de Amerikaanse invloed verbrak.

Nima Alkorshid maakt echter een overtuigend betoog dat de huidige strategische overwinning - het overleven van meedogenloze bombardementen, het beheersen van asymmetrische oorlogsvoering, en de ultieme controle over de Straat van Hormuz - een '**Tweede Revolutie**' vormt.

Als 1979 politieke emancipatie was, vertegenwoordigt dit MoU economische en strategische emancipatie.

Iran heeft nu de macht. Ze hebben bewezen dat ze de volledige militaire en economische woede van het Westen kunnen weerstaan zonder in te storten. Door de controle over de Straat van Hormuz, heeft Teheran effectief de wereldwijde energievoorziening gegijzeld, waardoor de wereld gedwongen wordt rekening te houden met hun realiteit. Ze capituleerden niet. De hoop dat Iran onder de druk zou bezwijken was de laatste inzet van het Westen, en deze faalde jammerlijk.

Een enorme impuls voor BRICS en de geopolitieke herkalibratie

De implicaties van dit MoU reiken veel verder dan het Midden-Oosten. De wereldwijde architectuur ondergaat een seismische herkalibratie. De veerkracht van Iran, gesteund door de logistieke en economische levensaders van het Oosten, heeft een **enorme impuls gegeven aan de BRICS-alliantie.**

Wolff wijst erop dat **China en Rusland nu de lessen van dit conflict zullen moeten evalueren.** Het falen van het Westen heeft de limieten van zijn militaire en economische dwang blootgelegd. Voor Moskou en Peking is de les duidelijk: de bevoorradingslijnen door de Kaspische Zee zijn ondoordringbaar voor westerse troepen, wat ervoor zorgt dat Iran eindeloos bevoorraad kan worden met geavanceerde technologie, inclusief Chinese drones. De multipolaire machten bestuderen nu hoe ze deze strategische diepte in hun eigen invloedssferen kunnen repliceren. Afbeelding: Victoria Nuland de zionistische drijvende kracht achter het Oekraïne conflict

Toch moeten we voorzichtig blijven. **De VS, Israël en het hele Westen zullen niet stoppen.** Imperia in verval verdwijnen niet gewoon stilletjes; ze groeperen

zich, ze analyseren hun mislukkingen in besloten seminars in Washington, en ze zoeken nieuwe wegen om de dominantie opnieuw te bevestigen. De illusie van westerse onoverwinnelijkheid is dood, maar het gevaar van een gewond, onvoorspelbaar imperium blijft acuut.

De interne transformatie van Iran: Een verenigde samenleving

Misschien is de meest diepgaande, maar ondergerapporteerde uitkomst van dit conflict, **de interne transformatie van de Iraanse samenleving**. Maandenlang fixeerde de westerse media zich op interne verdeeldheid, in het bijzonder de protesten rond de verplichte hidjab. Maar de existentiële dreiging van de oorlog werkte als een smeltkroes, die oppervlakkige verdeeldheid wegbrandde en een verenigde nationale vastberadenheid smeedde.

Zoals Alkorshid bevestigt vanuit recente bezoeken aan het land, zijn de maatschappelijke dynamieken organiek verschoven. **De hidjab-kwestie heeft zich effectief vanzelf opgelost**; het is niet langer een verplicht punt van gewelddadige staatsdwang, en de felle interne oppositie is opgelost in een verenigde maatschappelijke consensus. De oorlog dwong de samenleving om te rijpen en haar eigen evenwicht te vinden, vrij van de druk van door buitenlandse mogendheden gesteunde agenda's voor regimeverandering. Vrouwen navigeren hun openbare leven met grotere organische vrijheid, en de samenleving heeft de gelederen gesloten. **In Iran zijn vrouwen in het hoger onderwijs in de meerderheid.**

Men kan niet anders dan reflecteren op de enormiteit van wat het Iraanse volk verdient. Ze hebben decennia van sancties, geheime operaties, moordaanslagen, en nu directe militaire bombardementen doorstaan, toch zijn ze naar voren gekomen met hun soevereiniteit intact en hun samenleving cohesiever dan ooit.

Het universele verlangen naar een 'normaal leven'

In de kern is de Iraanse eis in dit MoU niet het streven naar wereldwijde dominantie, maar het recht om een normaal leven te kunnen leiden. Ze vroegen om de opheffing van wurgingsancties, het vrijgeven van bevroren activa, en respect voor hun

territoriale integriteit. Zoals Wolff opmerkt, zijn dit volkomen normale verzoeken voor een soevereine natie. **Het feit dat het Westen deze basisbehoeften als 'toegevingen' beschouwt, onthult de diep pathologische aard van het imperialisme.** Het imperium vereist dat de 'slaaf' hun abnormale onderwerping accepteert als de natuurlijke orde der dingen.

Deze dynamiek is niet uniek voor Iran. Wolff trekt een krachtige parallel naar de Verenigde Staten zelf, en merkt op dat **zwarte en andere gekleurde mensen in Amerika ook een normaal leven willen.** Ze wordt deze normaliteit ontzegd omdat het Amerikaanse systeem is gebouwd op een abnormale fundering van raciale en imperiale hiërarchie. Het verlangen naar een waardig, normaal bestaan is de ultieme dreiging voor elke hegemoon, want zodra de onderworpenen beseffen dat hun ketens niet natuurlijk zijn, verdampt de psychologische controle van het imperium.

Deze verschuivende demografische en politieke realiteit is zelfs zichtbaar in het hart van het Amerikaanse imperium. De opkomst van figuren als **Zohran Mamdani, de moslim-socialistische politieke leider in New York,** staat in schril contrast tot de isolatie en irrelevantie van het verouderde Trumpiaanse establishment. Terwijl het oude imperium vasthoudt aan zijn waanvoorstellingen van een vervlogen tijdperk, smeedt de diverse, multi-etnische arbeidersklasse van steden als New York een nieuwe politieke identiteit.

Een samenleving die de eindeloze buitenlandse oorlogen en imperiale overmoed van het verleden verwerpt.

Conclusie: De onstuitbare mars van de geschiedenis

Het MoU tussen de VS en Iran is niet louter een diplomatiek document; het is het **overlijdenscertificaat** van de unipolaire wereld. Het is het definitieve bewijs dat het tijdperk van de westerse dominantie voorbij is. De hegemoon is gedwongen

tot de onderhandelingstafel niet door een verandering van harte, maar door de pure, onloochenbare realiteit van zijn eigen materiële en strategische uitputting.

Iran's 'Tweede Revolutie' heeft zijn plaats in een multipolaire wereld veiliggesteld, versterkt door een opkomende BRICS-alliantie die een levensvatbaar alternatief biedt voor **westerse dwang**. De interne eenheid van het Iraanse volk, die op organische wijze zijn sociale uitdagingen heeft opgelost en door buitenlandse mogendheden geënceneerde verdeeldheid heeft overstegen, staat als een testament voor de veerkracht van een beschaving die weigert tot slaaf te worden gemaakt.

Het Westen kan verder plannen smeden, complotten uitwerken, en het kan proberen het onvermijdelijke uit te stellen, maar het kan deze vooruitgang niet langer blokkeren. De aandrang van het imperium om de wereld tot slaaf te maken, is er alleen in geslaagd om precies die allianties en precies die vastberadenheid te smeden die het zullen begraven. Voor degenen die willen zien, staat het schrijven op de muur: de toekomst behoort toe aan de multipolaire wereld, en geen enkele hoeveelheid imperiale nostalgie zal dat veranderen.

Bron

[Richard Wolff & Nima Alkorshid](#): TRUMP GEEFT TOE: Het tijdperk van de Amerikaanse dominantie is VOORBIJ